

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku M. W.
przy uczestnictwie P. W., K. P. i D. S.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 stycznia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni i uczestniczki postępowania
P.W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt II Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. zasądza od wnioskodawczyni M. W. i uczestnika postępowania P. W. na rzecz uczestniczki postępowania D.S. kwoty po 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,

- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni M. W. i uczestniczki P. W. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 września 2020 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na nieważność postępowania oraz jej oczywistą zasadność. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazane przez skarżące podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą. W uzasadnieniu wniosku wskazano na nieważność postępowania podnosząc, że "Sąd II instancji nie rozpoznał podniesionego przez skarżących zarzutu związanego z brakiem rozpoznania wniosku przez Sąd I instancji wniosku o wyłączenie biegłych ze (...) Uniwersytetu Medycznego od sporządzania opinii, co wskazano w zarzutach do opinii z 10 stycznia 2018 r. Skarżące zostały pozbawione możliwości obrony swoich praw, albowiem Sąd II instancji pozbawił skarżące ochrony ich sfery prawnej związanej rozpoznaniem wniosku o wyłączenie biegłych ze (...) Uniwersytetu Medycznego i doprowadzono do wydania orzeczenia przez Sąd pierwszej instancji pomimo złożonego wniosku o wyłączenie biegłych sporządzających opinię ze (...) Uniwersytetu Medycznego z uwagi na podniesione zarzuty uprawdopodobniające istnienie okoliczności tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadniona wątpliwość co do bezstronności, biegłych w sprawie,". Wymaga zatem podkreślenia, że twierdzenia o nieważności postępowania dotyczy postępowania prowadzonego przez Sąd I instancji, co stanowiło przedmiot zarzutów apelacji, do których odniósł się Sąd Okręgowy. Sąd ten uznał, że zarzuty te w istocie sprowadzają się do "polemiki z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Rejonowy oraz niewłaściwej oceny dowodów w kontekście naruszenia art. 233 § 1 k.p.c." Zauważył też, że "skarżące próbują podważyć wszelkie ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji przez pryzmat oceny opinii wydanej przez biegłego T. Z. i opinii (...) Uniwersytetu Medycznego w K., w skład którego

wchodził czteroosobowy zespół specjalistów". Następnie Sąd Okręgowy po odniesieniu się do zarzutów apelacji, konkludując stwierdził, że "poziom wiedzy biegłych wszystkich specjalizacji, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych przez nich stanowisk, stopień stanowczości wyrażonych ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej nie budzą wątpliwości, a orzekanie kategoryczne na ich podstawie nie jest dotknięte wadami podnoszonymi w apelacji". Sąd Okręgowy stwierdził także, iż nie zachodziły podstawy do wyłączenia, tylko dlatego, że konkluzja opinii nie była po myśli apelujących. Nie pozwala to podzielić zawartego w skardze kasacyjnej stwierdzenia, że Sąd II instancji nie rozpoznał zarzutu apelacji „związanego z brakiem rozpoznania przez Sąd I instancji wniosku o wyłączenie biegłych”. Nawet zaś zasadność takiego zarzutu nie stanowiłaby podstawy do stwierdzenia nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji. W istocie w skardze kasacyjnej zarzucono nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, a skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji (398¹ § 1 k.p.c.). Przesłanka nieważności postępowania powinna odwoływać się więc tylko do postępowania przed tym sądem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r. I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81, orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1946 r., C III 719/45, OSN 1948, nr 2, poz. 34) Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w skardze kasacyjnej. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, iż oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, iż podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zaważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, związana ze stwierdzeniem, że Sąd drugiej instancji dopuścił się rażącego naruszenia reguł postępowania dowodowego, nie daje zaś podstaw.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.